

TESTIMONY ID: 51

AGE: 35

AGE RANGE: 31-35

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Kharkiv region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-05-27

DATE RANGE: 2022 Spring

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

The war found me at home in [CITY]. The night was not calm and the air was sticky. At 5 o'clock in the morning, I woke up from explosions and hoped that I had dreamed and it was all just a nightmare. But unfortunately, no... Explosions could be seen from the window - my house is located near the district road and the forest towards the border. For the first few hours, I couldn't believe that all this was happening to us. At noon, I went to my mother, who lives nearby, but not so close to the outskirts of the city and on the first floor. Then it seemed that everything would end in a few days and it would be easier to go through it all together. Somewhere on the 4th or 5th day (I don't remember exactly), bombs began to be dropped from airplanes on the area where we were located, although there had been shelling from the first days. It was not very safe in the basement, because there was only one exit from it, so we stayed at home on the floor in the corridor on the first floor. Every time the plane made manoeuvres over my house, we said goodbye to life, because we understood that our death could come. Artillery sounds were constant, sometimes small arms could be heard when there were street battles. After being bombed for several days in a row, we decided to leave the city. But the next day it was not possible to leave the railway station, because the number of people who were there did not allow even approaching the trains, which departed with such a large number of people that it is scary to imagine what was inside. Then I read that there was a maximum number that day people at the station. My mother and two cats and I couldn't get home before curfew that evening, so we went to spend the night at the office of the company where I work. The next morning we left for [CITY2] by an evacuation bus organised by the company. My friend sheltered in [CITY2], but in two days we decided to move on, because it was scary that the hostilities would reach the city. Next was the way to Western Ukraine - we traveled by bus for almost a day and there were many

people on the way. Now we are in [CITY3]. At first we lived in an office, then for a few days in a hostel, then we rented a room, and after a year we found an apartment, which we rented with the possibility of being with owl animals. A month ago, a grandmother from [CITY4] came to us, who could not be at home at that time, because every day she expected dread. The most frightening thing for me is the sound of a fighter plane, because the associations are only with airstrikes and death. It is very painful to read the news about the dead and to understand that for our future and the future of our children, the price will be very high for all of us, and for many the most valuable life, which will never be returned...

I believe that soon this war will end and we will be able to return home, different, to another house, but alive!

Glory to Ukraine and the Ukrainian Armed Forces!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 51

ВІК: 35

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 31-35

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Харківська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:

Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-05-27

Проміжок часу: 2022 Весна

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Війна знайшла мене вдома в [МІСТО]. Ніч була якась не спокійна і повітря якесь липке. О 5 годині ранку прокинулася від вибухів і сподівалася, що наснилося і це все просто кошмарний сон. Але, на жаль, ні.. З вікна було видно вибухи – мій дім розташований неподалік окружної дороги та лісу в сторону кордону. Перші години не вірила, що все це відбувається з нами. О півдні я вирушила до мами, яка живе неподалік, але не так близько до околиці міста та на першому поверсі. Тоді здавалося, що все закінчиться за кілька днів і разом легше все це пережити. Десь на 4-5 день (не пам'ятаю точно) почали скидати бомби з літаків на район у якому ми знаходились, хоча артобстріли були з перших днів. В підвалі було не дуже безпечно, бо був єдиний вихід з нього, тому ми лишалися вдома на полу в коридорі на першому поверсі. Кожен раз, коли літак робив над моїм домом

маневри ми прощалися з життям, бо розуміли, що то може прилетіти наша смерть. Звуки артилерії були постійно, часом було чути стрілецьку зброю, коли були вуличні бої. Після бомбардування кількох днів поспіль ми вирішили рушити з міста. Але наступного дня не вдалося виїхати з залізничного вокзалу, бо та кількість людей, яка там була не дозволяла навіть наблизитися до поїздів, які відправлялися з такою кількістю людей, що страшно уявити, що було всередині. Потім читала, що в той день була максимальна кількість людей на вокзалі. Я з мамою та двома кішками не могли вже ввечері повернутися додому до комендантської години, тому ми пішли ночувати до офісу компанії, в якій я працюю. Наступного ранку ми вирушили до [MISTO2] евакуаційним автобусом, який організувала компанія. У [MISTO2] прихистила моя подруга, але за два дні ми вирішили їхати далі, бо було страшно, що бойові дії дійдуть до міста. Далі був шлях на Західну Україну – їхали майже добу на автобусі та багато людей на шляху. Зараз ми в [MISTO3]. Спочатку жили в офісі, потім кілька днів у готелі, потім винаймали кімнату, та згодом знайшли квартиру, яку здали нам в оренду з можливістю бути зі своїми тваринами. Місяць тому до нас приїхала ще бабуса з [MISTO4], яка не змогла бути в цей час вдома, бо кожного дня чекала на жак.

Саме страшно для мене це звук літака-винишувача, бо асоціації тільки з авіаударами та смертю. Дуже боляче читати новини про загиблих і розуміти, що за для нашого майбутнього та майбутнього наших дітей буде дуже висока ціна для всіх нас, та для багатьох якнайцінніше життя, яке вже не повернути ніколи...

Вірю, що скоро ця війна закінчиться та ми зможемо повернутися додому, іншими, в інший дім, але живими!

Слава Україні та ЗСУ!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.